

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Ladislava Hejtmánka a soudkyně JUDr. Naděždy Treschlové a JUDr. Hany Kadaňové ve věci žalobce: **Direct Parcel Distribution CZ s.r.o.**, se sídlem Modletice 135, Říčany u Prahy, IČ: 613 29 266, zastoupen Mgr. Klárou Zábrodskou, advokátkou, se sídlem Rybná 716/24, Praha 1 proti žalovanému: **Český telekomunikační úřad**, se sídlem Sokolovská 219, Praha 9, o žalobě proti rozhodnutí předsedy Rady Českého telekomunikačního úřadu ze dne 9. 9. 2013, č. j. ČTÚ-50 165/2013-603,

takto:

- I. Rozhodnutí předsedy Rady Českého telekomunikačního úřadu ze dne 9. 9. 2013, č. j. ČTÚ- 50 165/2013-603, **se ruší** a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 15.342 Kč ve lhůtě do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupkyně žalobce Mgr. Kláry Zábrodské, advokátky.

Odůvodnění:

- [1] Žalobce se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhal přezkoumání a zrušení rozhodnutí předsedy Rady Českého telekomunikačního úřadu ze dne 9. 9. 2013, č.j. ČTÚ-

50 165/2013-603 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým byl zamítnut rozklad žalobce proti rozhodnutí Českého telekomunikačního úřadu, odboru regulace komunikačních činností a poštovních služeb ze dne 20. 3. 2013, č.j. ČTÚ-7 673/2013-610/IV.vyř., (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), ve věci žádosti žalobce o posouzení a vydání rozhodnutí, zda služby, které poskytuje, jsou poštovními službami ve smyslu zákona o poštovních službách, a toto rozhodnutí potvrdil. Prvostupňovým rozhodnutím bylo v bodě I. výroku rozhodnuto tak, že služby nabízené žalobcem pod názvem „DPD CLASSIC“ a „DPD Private“ jsou poštovními službami.

- [2] Žalobce v podané žalobě uvedl, že svou podnikatelskou činnost provozuje v souladu s příslušnými živnostenskými oprávněními podle ustanovení § 601 a násl. zákona č. 513/1991 Sb., obchodní zákoník, v platném znění (dále jen „obchodník zákoník“), a to na základě zasílatelských smluv uzavíraných mezi ním a jeho zákazníky, kterými jsou ve většině případů podnikatelské subjekty. Žalobce na základě uzavřených zasílatelských smluv pro své zákazníky obstarává přepravu zásilek a za účelem obstarání této přepravy zásilek přijatých od jednotlivých příkazců uzavírá v souladu s ustanovením § 610 a násl. obchodního zákoníku smlouvy o přepravě věci s určitými dopravci, kteří doručují zásilky do určitého místa. V návaznosti na účinnost novely zákona č. 29/2000 Sb., o poštovních službách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o poštovních službách“) k 1. 1. 2013, kterou byla do českého právního řádu implementována směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/6/ES ze dne 20. února 2008, kterou se mění směrnice 97/67/ES s ohledem na úplné dotvoření vnitřního trhu poštovních služeb Společenství (dále jen „poštovní směrnice“), a s ohledem na skutečnost, že žalovaný již na konci roku 2012 žalobce neformálně informoval o skutečnosti, že jím poskytované zasílatelské služby budou ze strany žalovaného posuzovány jako poštovní služby ve smyslu zákona o poštovních službách, proto žalobce požádal žalovaného o sdělení, zda služby jím poskytované mohou být považovány za poštovní služby.
- [3] Žalobce v podané žalobě v bodě II.B. namítl, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné, když žalovaný při vydání postupoval podle zákona č. 127/2005 Sb., o elektronických komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o elektronických komunikacích“), jak je uvedeno ve výroku i v odůvodnění rozhodnutí, ačkoliv mělo být podle názoru žalobce rozhodováno podle příslušných ustanovení zákona o poštovních službách, konkrétně podle ustanovení § 36a odst. 5 tohoto zákona (řízení o rozkladu).
- [4] V žalobním bodu II.C. žalobce uplatnil několik žalobních námitek.
- [5] V prvním bodu (Poštovní smlouva) namítl, že zasílatelské služby, které poskytuje, zcela zjevně naplňují znaky expresní zásilkové služby tak, jak je definována v ustanovení § 2 písm. o) zákona o poštovních službách, a nemůže se tedy z pohledu tohoto zákona jednat o služby srovnatelné nebo zaměnitelné se základními službami. Rovněž z definice expresní zásilkové služby vyplývá, že se v případě této služby nejedná o službu poštovní. Dále namítl, že u ostatních subjektů poskytujících zasílatelské či přepravní služby, které nejsou se základními službami zaměnitelné, nelze takové omezení smluvní volnosti dovozovat. Uvedl, že tvrzení žalovaného, že je dána kontraktační povinnost, tj. povinnost uzavřít poštovní smlouvu pro jakékoliv doručování zásilek, resp. poskytnutí služby, u které jsou přítomny vlastnosti uvedené v ustanovení § 1 odst. 2 zákona o poštovních službách, je účelové. Shrnu tak, že uložení kontraktační povinnosti se dotýká jeho základního práva na podnikání podle čl. 26 odst. 1 Listiny základních práv a svobod. Dále žalobce upozornil na to, že do účinnosti novely zákona o poštovních službách, bylo podle

ustanovení § 73a živnostenského zákona provozování poštovních služeb a zahraničních poštovních služeb volnou živností, přičemž zasílatelství bylo a i po novele zůstalo volnou živností. Před novelou (do 31. 12. 2012) tedy vedle sebe existovaly dvě volné živnosti, přičemž žalobce řádně podnikal jako zasílatel na základě živnostenského oprávnění pro živnost volnou a služby jím poskytované byly posuzovány jako služby zasílatelské.

- [6] Ve druhém bodu (Poštovní služby) žalobce namítl, že se žalovaný ani v prvostupňovém rozhodnutí ani v napadeném rozhodnutí nevypořádal s výkladem definice poštovní služby, jak je uvedena v ustanovení § 1 odst. 2 zákona o poštovních službách, přičemž pouze opakovaně uváděl, že poštovní služba je službou poskytovanou na základě poštovní smlouvy. Žalobce dále uvedl, že z definice poštovních služeb uvedené v čl. 2 bod 1 poštovní směrnice lze dovodit, že poštovní služba musí kumulativně obsahovat čtyři v definici uvedené činnosti, tj. výběr, třídění, přepravu a dodávání poštovních zásilek. Uvedl, že se domnívá, že nedošlo ke správné transpozici této směrnice ohledně definice poštovních služeb do zákona o poštovních službách, když tento zákon uvádí, že poštovní služba zahrnuje poštovní podání, třídění a přepravu pouze zpravidla, a dále že tyto činnosti musí být provedeny prostřednictvím poštovní sítě. Pokud tedy zákon zahrnuje poštovní síť do definice poštovní služby, pak je přeprava poštovní zásilky jejím prostřednictvím jedním z definičních znaků poštovní služby podle zákona o poštovních službách. Definice poštovní sítě uvedená v zákoně je dle názoru žalobce v zásadním rozporu s definicí poštovní sítě podle směrnice, přičemž by mělo v takovém případě být přihlíženo k definici uvedené v poštovní směrnici. Uvedl, že k poskytování zasílatelských služeb svým zákazníkům v žádném případě nevyužívá poštovní síť ve smyslu směrnice, tedy neobstarává přepravu zásilek, na něž se vztahuje povinná základní (všeobecná) služba prostřednictvím systému organizace a zdrojů používaných poskytovatelem všeobecných (základních) služeb a také nedisponuje žádnými fyzickými zařízeními (poštovními schránkami) pro veřejnost, ve kterých by byl prováděn sběr poštovních zásilek. Uvedl, že poštovní podání, třídění a přeprava nemohou být jedinečným znakem poštovní služby, neboť se jedná o činnosti, které jsou obsaženy i v ostatních přepravních službách poskytovaných na základě smlouvy zasílatelské (ustanovení § 601 a násl. obchodního zákoníku) a smlouvy o přepravě věci (ustanovení § 610 a násl. obchodního zákoníku). Dále uvedl, že podmínky zákona o poštovních službách se vztahují pouze na poštovní služby prováděné podle poštovní smlouvy, o což se v případě služeb nabízených žalobcem nejedná. Žalobce dále k tvrzení žalovaného, že paušální stanovení ceny dotváří celkový koncept poštovní služby, uvedl, že žalovaný jde nad rámec zákona o poštovních službách a stanovení ceny za přepravu zásilky nemůže být zahrnováno mezi znaky poštovní služby.
- [7] Ve třetím bodu (Adresnost a konečná podoba poštovní zásilky) žalobce namítl, že určena konkrétní osobě je každá zásilka, ať už přepravovaná v režimu zákona o poštovních službách či v režimu obchodního zákoníku. Dle žalobce se žalovaný nijak nezabýval tím, že obchodní zákoník žádným způsobem nestanoví, že obstarání přepravy věcí může být provedeno pouze, pokud takový zasílatel, resp. dopravce, pro svého zákazníka provede i služby zabalení zásilky a její adresování určitému příjemci.
- [8] Ve čtvrtém bodu (Komplexnost poskytované služby) žalobce namítl, že obchodní zákoník rozhodně upravuje institut zasílatelské služby jako komplexní servis poskytnutí zasílatelem příkazci. Proto, aby žalobce mohl svým zákazníkům poskytovat komplexní služby, je třeba, aby činnost žalobce byla organizována prostřednictvím určité struktury zajišťující efektivní poskytování služeb žalobce. Uvedl, že se nedomnívá, že systém organizace

činnosti a technologické prvky, technologické zařízení, síť provozoven nebo specifické služby provozovatele, jsou výlučným znakem poštovní služby, když takové znaky jsou typické pro provozování podnikatelské činnosti ve většině oblastí podnikání při určité velikosti podnikatelského subjektu.

- [9] Z uvedených důvodů žalobce navrhl, aby soud zrušil jednak žalobou napadené rozhodnutí, jednak rozhodnutí prvostupňové.
- [10] Žalovaný v písemném vyjádření k podané žalobě navrhl její zamítnutí.
- [11] K námitce nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí uvedl, že odkaz na zákon o elektronických komunikacích nepovažuje za nesprávný, jelikož předmětné ustanovení § 108 odst. 2 tohoto zákona stanoví, že úřad vykonává i činnosti plynoucí pro něj ze zákona o poštovních službách. V napadeném rozhodnutí tak žalovaný pouze odkázal na ustanovení, na základě kterého byl pověřen vykonáváním působnosti v oblasti poštovních služeb a na základě kterého vydal rozhodnutí. S odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu žalovaný uvedl, že napadené rozhodnutí vydal předseda Rady Českého telekomunikačního úřadu jako funkčně příslušný správní orgán v mezích své zákonné kompetence.
- [12] Dále uvedl, že mu není zřejmé, jak žalobce dospěl k závěru, že z ustanovení § 2 písm. o) zákona o poštovních službách vyplývá, že expresní zásilkové služby nejsou poštovními službami. V zákoně o poštovních službách není výslovně stanoveno, že by expresní zásilková služba nespádala mezi služby poštovní, když jejím účelem je především rychlejší dodání poštovních zásilek, ale stále se jedná o poštovní službu.
- [13] Ke kontraktační povinnosti žalovaný uvedl, že zákon o poštovních službách nestanoví tuto povinnost pouze držitelům poštovní licence, ale obecně všem poskytovatelům poštovních služeb. Uvedl, že se nedomnívá, že by tato povinnost neměla oporu v zákoně a že by tak docházelo k porušení ústavně zaručeného práva žalobce.
- [14] Dále ve svém vyjádření uvedl, že v napadeném rozhodnutí konstatoval, že činnost žalobce při spojení smlouvy zasílatelské a smlouvy o přepravě věci představuje v konečném důsledku smlouvu poštovní. Uvedl, že po 1. 1. 2013 již není možné, aby služby věcně srovnatelné s poštovními službami byly poskytovány mimo rámec zákona o poštovních službách, a proto došlo v ustanovení § 5 odst. 1 zákona o poštovních službách k upřesnění definice poštovní smlouvy, za kterou je považována jakákoliv smlouva, jejímž předmětem je poskytnutí poštovní služby. Rozhodující je proto obsah smlouvy, nikoliv její formální označení.
- [15] Dále žalovaný uvedl, že nesouhlasí s tím, že by se dostatečně nevypořádal s definicí poštovní služby, když odkázal na str. 7 poslední odstavce napadeného rozhodnutí. Uvedl, že při posuzování charakteru poskytovaných služeb je třeba vždy individuálně zkoumat, co je jejich obsahem, předmětem a způsob nakládání s tímto předmětem, nelze proto činit obecné závěry, že po 1. 1. 2013 jsou všechny smlouvy o přepravě a zasílatelské smlouvy smlouvami poštovními.
- [16] Žalovaný rovněž uvedl, že definice poštovní sítě v zákoně o poštovních službách a v poštovní směrnici nejsou ve vzájemném rozporu. V poštovní směrnici je tento termín definován odlišně, a to proto, že je ve směrnici používán ve smyslu zajištění přístupu do poštovní sítě podle čl. 11 a 11a) této směrnice. Skutečnost, že v zákoně o poštovních službách je poštovní služba na rozdíl od poštovní směrnice vymezena i pomocí poštovní

sítě, nevypovídá podle názoru žalovaného nic o nesprávné transpozici této směrnice. Zákodárce v zákoně o poštovních službách vymezil poštovní služby i pomocí poštovní sítě proto, aby za poštovní službu nebyla považována každá služba zahrnující podání, třídění, přepravu a dodání, ale aby se jednalo pouze o službu, pro niž je to charakteristické.

[17] Dále uvedl, že nikdy netvrdil, že by paušální stanovení ceny nebo hmotnosti zásilky nebo užívání poštovních směrovacích čísel bylo zákonným znakem poštovní služby. Primárně se žalovaný zabýval znaky podle ustanovení § 1 odst. 2 zákona a až následně přihlédl i k paušálnímu stanovení ceny, které je pro poštovní služby typické a dotváří tak celkový koncept.

[18] Žalovaný dále zpochybnil tvrzení žalobce, že každá zásilka přepravovaná v režimu obchodního zákoníku musí být určena konkrétnímu příjemci, když např. podstatnou náležitostí smlouvy o přepravě věci není označení konkrétního příjemce zásilky, ale pouze označení místa odeslání a místa určení. Závěrem uvedl, že nepovažuje komplexnost poskytovaných služeb za výlučný, jediný znak poštovní služby. Uvedl, že pouze popsal činnost žalobce, která ve svém komplexu zahrnuje všechny činnosti charakterizující poštovní službu.

[19] Žalobce podal k vyjádření žalovaného repliku, ve které uvedl, že žalovaný musí při svém rozhodování vycházet z toho, jak poštovní služby vymezuje zákon o poštovních službách. Z ustanovení § 1 odst. 2 věta první tohoto zákona vyplývá, že činnost zasílatele na základě zasílatelské smlouvy a řídící se ustanovením § 2471 a násl. zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů, není poštovní službou. Uvedl, že postup žalovaného při určení charakteru jím poskytovaných služeb byl tzv. důkazem kruhem, který žalobce dále blíže rozvedl. Shrnuje však, že snaha žalovaného měnit s odvoláním na druhou větu ustanovení § 5 odst. 1 zákona o poštovních službách to, na čem se zákazník a podnikatel dohodli, je v zásadním rozporu s naším právním řádem. Dále uvedl, že žalovaný nerespektuje definici poštovních služeb podle zákona o poštovních službách a závěr z ní vyplývající a na místo toho si vlastním výkladem vytváří vlastní, zcela odlišnou, definici poštovní služby, kdy nerozhoduje právní povaha uzavřené smlouvy, jak stanoví zákon, ale věcná povaha posuzované služby. Žalobce závěrem repliky uvedl, že v přístupu žalovaného k jednotlivým subjektům působícím na současném trhu zasílatelských a přepravních služeb v České republice existují zcela nedůvodné rozdíly, když některé subjekty žalovaný dosud opomíjel a charakter jimi poskytovaných služeb nijak neposuzoval, ačkoli se jedná o subjekty poskytující služby charakterově shodné se službami poskytovanými žalobcem. Takový stav je dle názoru žalobce vůči němu diskriminační a v rozporu s ustanovením § 2 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů.

[20] Dne 20. 6. 2016 bylo soudu doručeno podání žalobce, ve kterém uvedl, že nenabízí uzavření smlouvy, resp. poskytnutí služby komukoliv, kdo o uzavření smlouvy požádá, když uzavírá zasílatelskou smlouvu se svými zákazníky, se kterými se dohodne na podmínkách obstarání přepravy, tj. poskytnutí zasílatelských služeb. Dále soud upozornil, že jeho oznámení podnikání v oblasti poštovních služeb podle ustanovení § 18 odst. 1 zákona o poštovních službách a následná registrace v evidenci provozovatelů byla ze strany žalovaného vynucena a žalobce předmětné oznámení podal proto, neboť na jeho straně existovala důvodná obava, že žalovaný zahájí správní řízení s cílem uložit žalobci sankci za spáchání správního deliktu podle ustanovení § 37a odst. 1 písm. c) a d) zákona o poštovních službách. Žalobce dále poukázal na rozhodnutí Městského soudu v Praze ze

dne 29. 3. 2016, č.j. 11A 197/2013-96, ve kterém zdejší soud uvedl, že zaslátelství (živnost volná) není provozováním poštovních služeb, a tyto instituty je i nadále nutné rozlišovat.

[21] Vzhledem k tomu, že u Nejvyššího správního soudu probíhalo pod spisovou značkou 2 As 121/2016 řízení o kasační stížnosti proti žalobcem uvedenému rozsudku Městského soudu v Praze a že jeho výsledek mohl mít vzhledem k obdobné problematice vliv na rozhodování soudu v této věci, soud toto řízení usnesením ze dne 14. 9. 2016, č.j. 6A 211/2013-67 přerušil. Nejvyšší správní soud v dané věci rozhodl rozsudkem ze dne 21. 9. 2017, č.j. 2 As 121/2016-71 tak, že kasační stížnost zamítl. Tím odpadl důvod, pro který bylo řízení u zdejšího soudu přerušeno, a proto soud následně rozhodl o pokračování v řízení.

[22] Dne 23. 10. 2017 bylo soudu doručeno doplnění vyjádření žalovaného, ve kterém rozporoval závěry přijaté Nejvyšším správním soudem ve výše uvedeném rozsudku. Žalovaný uvedl, že nelze bez dalšího aplikovat na nyní projednávanou věc, která je odlišná už jen z toho důvodu, že žalobce nenabízí své služby pouze podnikatelům (na rozdíl od společnosti Geis Parcel CZ s.r.o.). Uvedl, že podle názoru Nejvyššího správního soudu si nemůže provozovatel ve smyslu zákona o poštovních službách vybírat, komu své služby poskytne a komu nikoliv, a proto zákon podle tohoto rozsudku dopadá pouze na poštovní služby poskytované tzv. určenými poskytovateli všeobecných poštovních služeb. Nejvyšší správní soud tak sice připustil, že zde existují i jiní poskytovatelé poštovních služeb, než je určený poskytovatel všeobecných služeb (tj. držitel poštovní licence), ale zároveň dospěl k závěru, že zákon o poštovních službách, který upravuje obecné i speciální podmínky podnikání v oblasti poskytování poštovních služeb, na tyto jiné poskytovatele poštovních služeb nedopadá. Uvedl, že Nejvyšší správní soud v předmětném rozsudku vůbec neposuzoval meritum problému, tedy povahu služeb žalobce.

[23] Dále žalovaný ve svém vyjádření uvedl, že požadavek uzavřít poštovní smlouvu s každým, kdo její uzavření požaduje, nelze slučovat s požadavkem na plnění povinnosti zajistit poskytování všeobecných služeb. Uvedl, že se domnívá, že stanovení povinnosti uzavřít poštovní smlouvu s každým, kdo její uzavření za stanovených podmínek požaduje, není nad rámec možností stanovených směrnicí, když i z rozsudku Soudního dvora Evropské unie ze dne 16. 11. 2016 ve věci C-2/15 DHL Express (Austria) vyplývá, že toto ustanovení se vztahuje na všechny provozovatele poštovních služeb. Uvedl, že z poštovní směrnice, ani ze zákona o poštovních službách nelze žádným výkladem dospět k závěru, že jedním z obligatorních znaků poštovních služeb je vzhledem k ustanovení § 4 odst. 2 zákona kontraktační povinnost uzavřít smlouvu s každým, kdo projeví zájem. Skutečnost, že poskytovatel poštovních služeb cílí na určitý okruh zákazníků (např. na podnikatele), ještě nečiní z jeho služeb služby „nepoštovní“.

[24] Žalovaný dále shrnul svůj postoj k nyní projednávané věci. Uvedl, že je nezbytné vycházet z věcné definice poštovních služeb uvedené v ustanovení § 1 odst. 2 zákona o poštovních službách. Uvedl, že má za to, uvedený rozsudek Soudního dvora Evropské unie podpořil správnost postupu žalovaného při výkladu pojmu „poštovní služby“ jako služby, která podle § 1 odst. 2 zákona o poštovních službách (v souladu s čl. 2 odst. 1 poštovní směrnice) zpravidla zahrnuje poštovní podání, třídění a přepravu poštovní zásilky prostřednictvím poštovní sítě a je prováděna za účelem dodání poštovní zásilky příjemci. Uvedl, že aplikace závěrů Nejvyššího správního soudu v praxi by vedla k tomu, že by český právní řád neupravoval podmínky pro poskytování poštovních služeb jinými provozovateli ani

nezajišťoval dostatečnou ochranu uživatelů těchto poštovních služeb, což jsou dva z hlavních cílů poštovní směrnice.

- [25] Žalovaný dále ve svém vyjádření uvedl, že žalobce je součástí nadnárodní skupiny DPD Group, kam spadá např. i obchodní společnost Direct Parcel Distribution SK s.r.o. působící na Slovensku, která se registrovala u slovenského regulátora – Úradu pro reguláciu elektronických komunikací a poštových služieb jako tzv. poštovní podnik poskytující ostatní poštovní služby. V této souvislosti uvedl, že se obává možného narušení jednotného trhu poštovních služeb způsobeného rozdílným přístupem k poštovním službám v České republice oproti jiným státům Evropské unie a nesplnění povinností členského státu vyplývajících z poštovní směrnice. Dále žalovaný upozornil na názor Evropské komise, která se k povaze expresních zásilkových služeb vyjádřila v rámci komunikace se žalovaným při novelizaci zákona o poštovních službách. Evropská komise považuje expresní zásilkové a kurýrní služby za služby spadající pod čl. 9 odst. 1 poštovní směrnice. Žalovaný se tak domnívá, že výklad zastávaný Nejvyšším správním soudem není eurokonformní a v případě, že by soud chtěl tyto závěry přejmout do svého rozsudku, tak by se měl nejprve před tím obrátit na Soudní dvůr Evropské unie a předložit mu předběžnou otázku ohledně správné interpretace a aplikace poštovní směrnice tak, jak tyto předběžné otázky zformuloval žalovaný ve svém vyjádření.
- [26] Závěrem svého vyjádření žalovaný uvedl, že v případě, že by soud bez dalšího přejal závěry Nejvyššího správního soudu, nebude mít žalovaný žádný právní nástroj, jak plnit a vymáhat povinnosti uložené České republice jako členskému státu poštovní směrnici a žalovanému zákonem o poštovních službách. Zároveň takovým přístupem dojde k narušení rovného soutěžního prostředí a deformaci trhu poštovních služeb v České republice. Nejvyšší správní soud dle žalovaného nesprávně zaměnil povinnost provozovatelů (uzavřít poštovní smlouvu v mezích jejich poštovních podmínek) s definičním znakem poštovní služby.
- [27] Dne 15. 12. 2017 bylo soudu doručeno další doplnění vyjádření žalovaného, ve kterém žalovaný odkázal na stanovisko generálního advokáta ze dne 28. 11. 2017 podané v řízení o předběžné otázce ve spojených věcech C-259/16 (Confetra) a C-260/16 (AICAI) vedené před Soudním dvorem Evropské unie, kde je předmětem sporu, zda společnosti působící v odvětví zasílání zboží, silniční dopravy nebo doručování expresních balíkových zásilek jsou poskytovateli poštovních služeb dle poštovní směrnice. Generální advokát ve stanovisku uvedl, že Určení, zda přepravní a spediční podniky spadají do působnosti poštovní směrnice, nezávisí na tom, jak je tento druh podniků definován občanskoprávními nebo obchodněprávními předpisy členských států, nýbrž na to, zda poskytují některou z poštovních služeb uvedenou v poštovní směrnici. Dále uvedl, že v souladu se stávající praxí a směrnicí 97/67/ES by měl být každý krok v poštovním řetězci, tj. výběr, třídění a dodání považován za službu dodávání balíků. Samotná přeprava, která není uskutečněna ve spojitosti s jedním z těchto kroků, by měla spadat mimo oblast působnosti služeb dodávání balíků, protože lze v tomto případě přepokládat, že jde o činnost, jež je součástí odvětví přepravy. Z toho důvodu žalovaný trval na tom, že služby žalobce jsou službami poštovními, neboť žalobce kromě samotné přepravy věci zajišťuje i výběr zásilky (a to buď v depu, nebo přímo u zákazníka), následně zásilky roztrídí a předá je jednotlivým dopravcům k přepravě na základě uzavřené smlouvy o provozu dopravního prostředku a přepravě věci. Dopravce se v této smlouvě zavazuje, že provede přepravu zásilky a doručí zásilku do určitého místa určitému příjemci. V případě neúspěšného

pokus o doručení zajistí účastník řízení druhý pokus o doručení, a pokud ani poté není zásilka doručena, je vrácena zpět odesílateli. Žalovaný tak shrnul, že Senát 2 As Nejvyššího správního soudu se v rozsudku ve věci Geis Parcel CZ s.r.o. odklonil od eurokonformního výkladu zákona o poštovních službách, když zcela nesprávně zaměnil povinnost provozovatelů (uzavřít poštovní smlouvu v mezích jejich poštovních podmínek) s definičním znakem poštovní služby. Podle žalovaného je přitom pro posouzení, zda určité služby jsou službami poštovními či nikoliv, nezbytné vycházet z věcné definice poštovních služeb vymezené v § 1 odst. 2 zákona o poštovních službách. Proto nelze rozsudek Nejvyššího správního soudu sp.zn. 2 As 121/2016-71 aplikovat na nyní projednávanou věc. (pozn. tento odstavec byl nedopatřením původně uveden pouze ve stejnopisu rozsudku, nikoli v jeho originálu).

- [28] Rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 21. 12. 2017, č.j. 6A 211/2013-88, bylo žalobou napadené rozhodnutí zrušeno a věc byla vrácena žalovanému k dalšímu řízení. Ke kasační stížnosti žalovaného byl tento rozsudek zrušen rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 3. 2019, č.j. 9 As 27/2018-82, a věc byla vrácena zdejšímu soudu k dalšímu řízení. Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že rozsudek zdejšího soudu je zatížen vadou nepřezkoumatelnosti, neboť se lišil originál rozsudku od stejnopisu rozsudku, přičemž nebylo možné určit, které znění je pro účastníky závazné, ani jaké znění má kasační soud přezkoumat. Zároveň Nejvyšší správní soud zavázal městský soud, aby v dalším řízení neopomenul relevantní judikaturní vývoj týkající se výkladu poštovní služba, a to především rozsudek Nejvyššího správního soudu sp.zn. 1 As 207/2017-61 a rozsudek Soudního dvora EU ve spojených věcech Confetra a další.
- [29] Dne 17. 10. 2019 bylo soudu doručeno doplnění vyjádření žalovaného, ve kterém žalovaný na podporu svých tvrzení odkázal na usnesení zvláštního senátu ze dne 8. 10. 2019, č.j. Konf 14/2019, ve kterém se zvláštní senát odchýlil od závěrů vyplývajících z rozsudku Nejvyššího správního soudu sp.zn. 1 As 207/2017-61.
- [30] Z obsahu spisového materiálu předloženého žalovaným správním orgánem vyplynuly následující, pro rozhodnutí ve věci samé, podstatné skutečnosti:
- [31] Dne 14. 1. 2013 podal žalobce žádost o vydání rozhodnutí ve smyslu ustanovení § 37 odst. 3 písm. d) zákona o poštovních službách.
- [32] Správní orgán I. stupně rozhodnutím ze dne 3. 4. 2013, č.j. ČTÚ-7 673/2013-610/IV.vyř., ve výroku I. konstatoval, že služby nabízené žalobcem pod názvem „DPD CLASSIC“ a „DPD Private“ podle Všeobecných podmínek účinných od 1. 3. 2013 jsou poštovními službami, ve výroku II. konstatoval, že služba nabízená žalobce pod názvem „Vnitrostátní přeprava nadrozměrných zásilek“ podle Všeobecných podmínek účinných od 1. 3. 2013 není poštovní službou.
- [33] V odůvodnění tohoto rozhodnutí správní orgán uvedl, že u obou služeb („DPD CLASSIC“ a „DPD Private“) dochází k přepravě věcí, které jsou ve Všeobecných podmínkách označeny jako zásilky a hmotnostně i vzhledově splňují obligatorní náležitosti poštovní zásilky ve smyslu ustanovení § 2 písm. a) zákona o poštovních službách. Služby poskytované žalobcem zahrnují všechny činnosti, které charakterizují poštovní službu a jež jsou vymezeny v ustanovení § 1 odst. 2 zákona o poštovních službách - tj. poštovní podání, třídění, přepravu a dodání. Služby poskytované žalobcem naplňují i další ze znaků poštovní služby, a to poskytování služby prostřednictvím poštovní sítě. Zároveň správní orgán I. stupně zohlednil skutečnost, že žalobce stanovuje cenu za

poskytnutou službu v závislosti na hmotnosti zásilky, v případě zásilek do zahraničí i v závislosti na státu určení. Tato charakteristika odpovídá praxi poskytovatelů poštovních služeb. Správní orgán I. stupně tak dospěl k závěru, že služby žalobce nemají povahu služeb zasílatelských nebo komisionářských, jelikož představují vysoce organizovaný systém činnosti za účelem dodání jednotlivých zásilek, kdy ve vztahu k odesílateli jsou služby prezentované jako služby poskytované žalobcem. Žalobce nesjednává přepravu jednotlivě pro každou zásilku, neuzavírá smlouvu o přepravě jednotlivé zásilky, ale využívá síť předem smluvených dopravců, kteří pro něj zajišťují rozvoz zásilek. Cena hrazená zákazníkem je nerozdělená na část pro zasílatele a pro přepravce a neodvíjí se od délky přepravy, ale od hmotnosti zásilky.

- [34] Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce dne 17. 4. 2013 rozklad, kterým napadl výrok I. rozhodnutí. V rozkladu uváděl obdobná tvrzení jako v podané žalobě.
- [35] Rozhodnutím předsedy Rady Českého telekomunikačního úřadu ze dne 9. 9. 2013, č.j. ČTÚ-50 165/2013-603, byl rozklad žalobce zamítnut a prvostupňové rozhodnutí ve výroku I. potvrzeno.
- [36] V odůvodnění tohoto rozhodnutí správní orgán uvedl, že od 1. 1. 2013 již není ponecháno na rozhodnutí podnikatele, v jakém právním režimu bude své služby spočívající v dodávání poštovních zásilek poskytovat, tzn. zda-li v rámci zákona o poštovních službách nebo dle živnostenského zákona. Pokud poskytované služby naplňují definici služeb poštovních podle ustanovení § 1 odst. 2 zákona o poštovních službách, nastává povinnost poskytovat služby na základě poštovní smlouvy za podmínek stanovených zákonem o poštovních službách.
- [37] Dále uvedl, že zákonodárce definoval poštovní službu v ustanovení § 1 odst. 2 zákona o poštovních službách, podobnou definici obsahuje poštovní směrnice, která byla do českého právního řádu implementována právě novelou zákona o poštovních službách. Poštovní služby se od jiných služeb odlišují tím, že obsahují poštovní podání, třídění a přepravu poštovní zásilky prostřednictvím poštovní sítě za účelem dodání poštovní zásilky. Poštovní služba je pak ta, která je poskytována na základě poštovní smlouvy. Žalovaný dále uvedl negativní definici poštovní služby, do které však služby poskytované žalobcem nespadají.
- [38] Žalovaný se dále ztotožnil se závěrem správního orgánu I. stupně, že zásilka přepravovaná žalobcem je poštovní zásilkou ve smyslu ustanovení § 2 písm. a) zákona o poštovních službách. Každá zásilka přepravovaná žalobcem splňuje podmínku adresnosti a konečné podoby zásilky. Další znaky toho, že zásilky přepravované žalobce naplňují znaky poštovní zásilky, shledal žalovaný ve věcné náplni činnosti a způsobu jejího poskytování. Dále dle žalovaného skutečnost, že žalobce si na přepravu zásilek sjednává jednotlivé přepravce, nic nemění na tom, že svým zákazníkům zaručuje, že zásilka bude dodána konkrétnímu příjemci na konkrétním místě. Služby žalobce tak zahrnují komplexní servis zákazníkovi, a to sice od podání zásilky, třídění, přepravy až po její dodání.
- [39] K námitce žalobce, že své služby neposkytuje prostřednictvím poštovní sítě, žalovaný uvedl, že žalobce třídí zásilky ve svých depech podle místa určení dle poštovních směrovacích čísel a následně zásilky rozesílá, čímž je naplněn další ze znaků poštovní služby, tj. poskytování služby prostřednictvím poštovní sítě.

- [40] Dále žalovaný uvedl, že jednotné poštovní bez ohledu na vzdálenost je historicky spojováno právě s poskytováním poštovních služeb a právě ve spojení s výše uvedenými prvky činnosti a způsobem, jakým jsou služby poskytovány, dotváří paušální ceny zásilek celkový koncept poštovní služby.
- [41] Správní orgán dále uvedl, že je faktem, že služby poskytované žalobcem vykazují charakter zasílatelských smluv a smluv o přepravě věci dle obchodního zákoníku, avšak dílčí znaky takových smluv jsou obsaženy i ve smlouvě poštovní, která je upravena v zákoně o poštovních službách jako speciální smluvní typ k jiným „přepravním“ smlouvám. Typ smlouvy je třeba posuzovat nikoli dle formální stránky, tj. dle označení v záhlaví smlouvy a zákonné úpravy této smlouvy, ale podle obsahu smlouvy, tj. jednotlivých práv a povinností smluvních stran. Obsahem smlouvy, kterou uzavírá žalobce se svými zákazníky, je závazek dodat (poštovní) zásilku z místa podání sjednaným způsobem příjemci na určené místo. Uvedl, že poštovní smlouva je ve své podstatě specifickou zasílatelskou smlouvou a činnost žalobce při spojení smlouvy zasílatelské a smlouvy o přepravě věci představuje v konečném důsledku smlouvu poštovní, jak ji definuje zákon o poštovních službách.
- [42] Podle ustanovení § 51 odst. 1 s. ř. s. může soud rozhodnout o věci samé bez jednání, jestliže to účastníci shodně navrhli nebo s tím souhlasí. Má se za to, že souhlas je udělen také tehdy, nevyjádří-li účastník do dvou týdnů od doručení výzvy předsedy senátu svůj nesouhlas s takovým projednáním věci; o tom musí být ve výzvě poučen.
- [43] Ani jeden z účastníků řízení se ve stanovené lhůtě nevyjádřil. Soud tedy postupoval podle ustanovení § 51 odst. 1 s. ř. s. a rozhodl o věci samé bez jednání.
- [44] Podle ustanovení § 110 odst. 4 s. ř. s. zruší-li Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu a vrátí-li mu věc k dalšímu řízení, je krajský soud vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem ve zrušovacím rozhodnutí.
- [45] Městský soud v Praze na základě žaloby, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (ustanovení § 75 odst. 2 s. ř. s.), přezkoumal napadené rozhodnutí, včetně řízení, které jeho vydání předcházelo. Při přezkoumání rozhodnutí soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (ustanovení § 75 odst. 1 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba byla podána důvodně.
- [46] V posuzované věci vyšel soud z následně uvedené právní úpravy:
- [47] Podle ustanovení § 1 odst. 1 zákona o poštovních službách tento zákon zapracovává příslušné předpisy Evropské unie¹⁾ a upravuje podmínky pro podnikání v oblasti poštovních služeb, podmínky pro poskytování a provozování poštovních služeb, práva a povinnosti, které při této činnosti vznikají, jakož i zvláštní práva a zvláštní povinnosti těch provozovatelů poštovních služeb, kteří mají povinnost poskytovat a zajišťovat základní služby, a výkon státní správy a regulaci v oblasti poštovních služeb.
- [48] Podle ustanovení § 1 odst. 2 téhož zákona je poštovní službou činnost prováděná podle poštovní smlouvy a za podmínek stanovených tímto zákonem. Poštovní služba zpravidla zahrnuje poštovní podání, třídění a přepravu poštovní zásilky prostřednictvím poštovní sítě a je prováděna za účelem dodání poštovní zásilky příjemci. Za poštovní službu se považuje i dodání poukázané peněžní částky.
- [49] Podle ustanovení § 4 odst. 1 až 4 téhož zákona je provozovatel povinen zpřístupnit v každé své provozovně a rovněž způsobem umožňujícím dálkový přístup poštovní podmínky.

Tímto zpřístupněním nabízí každému uzavření poštovní smlouvy. Provozovatel je povinen uzavřít poštovní smlouvu s každým, kdo její uzavření v mezích poštovních podmínek a způsobem v nich stanoveným požaduje. Provozovateli nevzniká povinnost uzavřít poštovní smlouvu, jestliže jejím obsahem mají být také odchylky od práv a povinností, které se mají stát obsahem právního vztahu vzniklého z poštovní smlouvy, nebo jejich doplnění. Takovou poštovní smlouvu může provozovatel uzavřít, pokud je na takovou možnost v poštovních podmínkách upozorněno a pokud se těmito odchylkami a doplňky nezmění povaha nabízené poštovní služby. Provozovatel je oprávněn při uzavírání poštovní smlouvy požadovat, aby odesílatel prokázal, že poštovní zásilka a její úprava odpovídají poštovním podmínkám; není však povinen to zjišťovat.

- [50] Podle ustanovení § 5 odst. 1, 2 téhož zákona se provozovatel poštovní smlouvou zavazuje odesílateli, že dodá poštovní zásilku nebo peněžní částku z místa poštovního podání sjednaným způsobem příjemci do místa uvedeného v adrese, a odesílatel se zavazuje, není-li sjednáno jinak, uhradit provozovateli dohodnutou cenu. Za poštovní smlouvu se považuje jakákoliv smlouva, jejímž předmětem je poskytnutí poštovní služby. Provozovatel neodpovídá za nesplnění povinností podle poštovní smlouvy z příčin na straně příjemce nebo v důsledku plnění povinnosti uložené provozovateli tímto zákonem nebo zvláštním právním předpisem.
- [51] Podle ustanovení § 37 odst. 3 písm. d) téhož zákona úřad v pochybnostech rozhoduje, zda se v případě určité služby jedná o poštovní službu, a to na žádost nebo z vlastního podnětu.
- [52] Soud nejprve k námitce nepřezkoumatelnosti spočívající v postupu podle nesprávného zákona uvádí, že podle ustanovení § 36a odst. 5 zákona o poštovních službách, ve znění od 1. 1. 2013, o rozkladu nebo odvolání proti rozhodnutí úřadu, které v prvním stupni nevydal předseda Rady úřadu, rozhoduje předseda Rady úřadu s výjimkou podle odstavce 2. Podle ustanovení § 123 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích o rozkladu nebo odvolání proti rozhodnutí úřadu, které v prvním stupni nevydal předseda Rady, rozhoduje předseda Rady.
- [53] V daném případě žalovaný ve výrokové části napadeného rozhodnutí uvedl, že jej vydává podle ustanovení § 108 odst. 2 a § 123 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích, ačkoliv řízení o rozkladu upravoval od 1. 1. 2013 v ustanovení § 36a odst. 5 přímo zákon o poštovních službách. Ustanovení § 123 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích a ustanovení § 36a odst. 5 zákona o poštovních službách obsahují zcela totožnou úpravu řízení o rozkladu nebo odvolání, a proto, byť by bylo s ohledem na to, že řízení bylo vedeno podle zákona o poštovních službách, přesnější a vhodnější odkazovat přímo na ustanovení § 36a odst. 5 tohoto zákona, soud neshledal takovou vadu rozhodnutí za natolik závažnou, aby způsobila nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. Z napadeného rozhodnutí je jasně patrné, že bylo vydáno v mezích zákonem stanovené kompetence předsedou Rady Českého telekomunikačního úřadu, zákonem stanoveným způsobem a obsahovalo ostatní podstatné náležitosti rozhodnutí. Z toho důvodu soud neshledal tuto námitku žalobce důvodnou a přistoupil tak k věcnému přezkoumání napadeného rozhodnutí.
- [54] Úvodem soud považuje za vhodné konstatovat, že obdobnou problematikou se zabýval senát 11A zdejšího soudu ve věci vedené pod spisovou značkou 11A 197/2013 (žalobce Geis Parcel CZ s.r.o.). Tento senát Městského soudu v Praze rozsudkem ze dne 29. 3. 2016, č.j. 11A 197/2013-96 žalobou napadené rozhodnutí zrušil, když dospěl k závěru

vyjádřenému v této právní větě: „Nezbytným k uzavření poštovní smlouvy je projev vůle poskytovatele poskytnout služby každému (bez ohledu na jeho právní subjektivitu, právní formu či způsobilost) formou předpokládanou zákonem (zveřejněním poštovních podmínek v každém přístupné provozovně, pracovníky přijímajícími zásilky či zařízením, v němž jsou zásilky přijímány bez přímé součinnosti poskytovatele) a přijetí této nabídky kýmkoliv z neurčitěho a nijak nespecifikovaného počtu osob (vůči nim jsou účinné poštovní podmínky), kdo se do provozovny (či k jinému zařízení) dostaví a podáním zásilky vyjádří vůli poštovní smlouvu uzavřít a splnit závazek za poskytnutí poštovní služby zaplatit dohodnutou cenu. Bez takového projevu vůle poskytovatele nelze hovořit o nabídce k uzavření poštovní smlouvy (pojmenovaný smluvní typ), tedy ani o její věcné náplni spočívající zpravidla (nikoliv výlučně) v podání, třídění přepravě poštovní zásilky prostřednictvím poštovní sítě za účelem dodání zásilky příjemci. Pouze z § 5 odst. 1 věta druhá bez společného výkladu s § 1 a § 4 nelze definici poštovní smlouvy dovodit. Ustanovení § 5 odst. 1 věta druhá právě a jen potvrzuje, že v případě kdy je způsobem uvedeným v § 4 odst. 1 a 2 deklarována poskytovatelem vůle přijmout poštovní podání, roztrždit je a dopravit prostřednictvím poštovní sítě adresátovi, může se jednat o poštovní smlouvu.“ Žalovaný podal v této věci kasační stížnost, kterou Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 21. 9. 2017, č.j. 2 As 121/2016-71 zamítl a potvrdil tak rozsudek zdejšího soudu.

[55] Soud v nyní projednávané neshledal žádný důvod odchytil se od závěrů přijatých senátem 11A zdejšího soudu, které byly navíc potvrzeny Nejvyšším správním soudem, a rozhodl proto tak, jak je uvedeno ve výroku I. tohoto rozsudku, tj. napadené rozhodnutí pro nezákonnost zrušil. V podrobnostech si soud dovoluje blíže odkázat na odůvodnění výše uvedených rozsudků Městského soudu v Praze a Nejvyššího správního soudu, ze kterých při rozhodování v nyní projednávané věci vycházel.

[56] Městský soud v Praze ve svém rozsudku uvedl, že zákon o poštovních službách upravuje mimo jiné podmínky pro podnikání v oblasti poštovních služeb. Poštovní službou je činnost prováděná podle poštovní smlouvy (za podmínek stanovených zákonem o poštovních službách). Prvním momentem, od kterého se odvíjí podnikání v oblasti poštovních služeb, je poštovní smlouva. Provozovatel, jako osoba, která se rozhodla poskytovat poštovní služby, je povinen zpřístupnit v každé své provozovně a rovněž způsobem umožňujícím dálkový přístup poštovní podmínky. Tímto zpřístupněním poštovních podmínek, kterými nabízí každému uzavření poštovní smlouvy, je pak také povinen s touto osobou, tj. s každým, poštovní smlouvu uzavřít. Provozovatel se poštovní smlouvou zavazuje dodat sjednaným způsobem zásilku adresátovi, odesílatel je povinen za to provozovateli uhradit dohodnutou cenu. Zpřístupněním provozovny každému deklaruje provozovatel vůli uzavřít právě poštovní smlouvu, tedy poskytnout poštovní službu komukoliv, kdo o její poskytnutí požádá. Nezbytným k uzavření poštovní smlouvy je tedy projev vůle poskytovatele poskytnout služby každému (bez ohledu na jeho právní subjektivitu, právní formu či způsobilost) formou předpokládanou zákonem (zveřejněním poštovních podmínek v každém přístupné provozovně, pracovníky přijímajícími zásilky či zařízením, v němž jsou zásilky přijímány bez přímé součinnosti poskytovatele) a přijetí této nabídky kýmkoliv z neurčitěho a nijak nespecifikovaného počtu osob (vůči nim jsou účinné poštovní podmínky), kdo se do provozovny (či k jinému zařízení) dostaví a podáním zásilky vyjádří vůli poštovní smlouvu uzavřít a splnit závazek za poskytnutí poštovní služby zaplatit dohodnutou cenu. Bez výše uvedeného projevu vůle poskytovatele nelze vůbec hovořit o nabídce k uzavření poštovní smlouvy (pojmenovaný smluvní typ), tedy ani o její věcné náplni spočívající zpravidla (nikoliv výlučně) v podání, třídění

přepравě poštovní zásilky prostřednictvím poštovní sítě za účelem dodání zásilky příjemci. Nelze pak pouze, jak činí žalovaný, z ustanovení § odst. 5 odst. 1 věta druhá bez společného výkladu s ustanovením § 1 a ustanovením § 4 definici poštovní smlouvy dovodit. Ustanovení § 5 odst. 1 věta druhá právě a jen potvrzuje, že v případě kdy je způsobem uvedeným v ustanovení § 4 odst. 1 a 2 deklarována poskytovatelem vůle přijmout poštovní podání, roztrždit je a dopravit prostřednictvím poštovní sítě adresátovi, může se jednat o poštovní smlouvu.

[57] Dále zdejší soud uvedl, že takovou vůli způsobem předpokládaným v ustanovení § 4 odst. 1 a 2 žalobce nedeklaroval, naopak ji zcela popírá. Žalobce vždy tvrdil a tvrdí, že podniká v oboru zasílatelských služeb a uzavírá s klienty smlouvy zasílatelské. Ze všeobecných obchodních podmínek žalobce, jakož i ze smlouvy založené ve spisu, je zřejmé, že žalobce uzavíral s příkazci smlouvy zasílatelské podle ustanovení § 601 obchodního zákoníku. Podle ustanovení § 601 odst. 1 se zasílatel smlouvou zasílatelskou zavazuje příkazci, že mu vlastním jménem na jeho účet obstará přepravu věcí z určitého místa do určitého jiného místa, a příkazce se zavazuje zaplatit zasílateli úplaty. Náležitosti požadované kogentním ustanovením obchodního zákoníku smlouva uzavíraná žalobcem obsahovala, zcela zjevně šlo smlouvu zasílatelskou, nikoliv o smlouvu poštovní. Neobstojí argument správního orgánu prvního stupně, že se o smlouvu zasílatelskou nejedná, pokud není jednoznačně určeno rozdělení úplaty za obstarání přepravy placené příkazcem na úplatu a náhrady nutných nákladů zasílatele. Ustanovení § 607 odst. 1 obchodního zákoníku má dispozitivní povahu, uplatní se tedy až v případě, kdy není úplata za obstarání přepravy ve smlouvě upravena jinak. Míra organizovanosti zasílatelství nijak nezpochybňuje podstatu této činnosti a nečiní ze smlouvy zasílatelské smlouvu poštovní, resp. ze zasílatelství poštu. Zákon jednoznačně ukládá povinnost uzavřít smlouvu s každým, kdo o ni požádá, zveřejněním poštovních podmínek je totiž ze zákona nabízena služba každému. Poštovními podmínkami nelze tuto povinnost, jak nabádá žalobce žalovaný, obejít. Poštovní podmínky vymezují organizační a kapacitní záležitosti fungování pošty (k tomu viz ustanovení § 6 odst. 2 zákona), je však nepřípustné omezit okruh adresátů poštovních podmínek. Právo přístupu k poštovním službám svědčí každému, jedná se o jejich základní podstatu, bez naplnění této podstaty se o poštovní služby jednat nemůže.

[58] Podle názoru senátu 11A, se kterým se senát projednávající tuto právní věc zcela ztotožňuje, tak „*zasílatelství (živnost volná) není provozováním poštovních služeb, tyto dva instituty je nutné nadále rozlišovat. V současné době zasílatelskou smlouvou upravuje zákon č. 89/2012 Sb., občanský zákoník.*“

[59] Soud ve shodě se uvedeným rozsudkem dále k výkladu pojmu poštovní smlouvy výlučně podle obsahu (dle ustanovení § 5 odst. 1 věta druhá zákona) uvádí, že dle názoru soudu tento výklad není správný. Výčet náležitostí uvedených v ustanovení § 1 odst. 2 věta druhá zákona je pouze demonstrativní (fakticky může být konstatováno, že poštovní službou je jakákoliv služba, která jeden nebo více rysů vůbec nevykazuje), na jeho základě nelze jednoznačně definovat obsah poštovní služby. Zásadní je proto ustanovení § 1 odst. 2, kde je jednoznačně uvedeno, že poštovní službou je činnost prováděná podle poštovní smlouvy v návaznosti na ustanovení § 5 odst. 1 věta první zákona, kde jsou závazně uvedeny náležitosti poštovní smlouvy. Je-li v ustanovení § 5 odst. 1 věta druhá, uvedeno, že poštovní smlouva je jakákoliv smlouva, jejímž předmětem je poskytnutí poštovní služby, je nutné opět přistoupit k definici poštovní služby, která je zásadně poskytována na základě poštovní smlouvy, tedy hodnotit zejména, zda se v konkrétním případě jedná o faktické

poštovní služby nabízené provozovatelem ve smyslu zákona o poštovních službách a je tak nabízeno uzavření poštovní smlouvy způsobem upraveným zákonem o poštovních službách.

- [60] Na tomto místě je pak vhodné a nutné odkázat na znění poštovní směrnice, z níž žalovaný svůj závěr o poskytování poštovních služeb žalobcem dovozuje. Směrnice jednoznačně deklaruje nezbytnost liberalizace poštovních služeb v rámci řízeného otvírání poštovního trhu hospodářské soutěži. Poštovní trh má být tedy otevřen konkurenci, tedy osobám, které výslovně chtějí v odvětví poštovních služeb podnikat. Má-li být trh otevřen, pak výlučně těm, kdo konkurovat na poštovním trhu chtějí, ze směrnice rozhodně nevyplývá, že by měla být násilně vnucena povinnost konkurovat dosavadním monopolním provozovatelům poštovních služeb subjektům, které poštovní služby poskytovat nechtějí a podnikají v jiných oblastech, resp. využívají jiných zákonem aprobovaných smluvních typů. Pokud zákonodárce otevřel poštovní trh ostatním subjektům, rozhodně nenastala povinnost osob podnikajících v oblasti zasílatelství nadále podnikat v oblasti poštovních služeb. Dále lze odkázat i na důvodovou zprávu k zákonu č. 221/2012 Sb., o změně zákona o poštovních službách, která odkazuje na cíle směrnice a jednoznačně deklaruje, že reforma spočívá v odstranění zbývajících částí dosavadního monopolu a dalších právních a ekonomických bariér bránících vstupu konkurentů na trh poštovních služeb a vytvoření konkurenčního multioperátorského prostředí na vnitřním trhu poštovních služeb Evropské unie. Cílem je pak umožnění - tedy nikoliv vnucení - podnikání výlučně zainteresovaným subjektům - tedy nikoliv těm, kdo o podnikání v oblasti poštovních služeb zájem nemají. Jednoznačně tedy na základě směrnice mají být odstraněny bariéry v podnikání a umožněn přístup novým zájemcům o provozování pošty, nikoliv vnucení této podnikatelské aktivity subjektům v oblasti poštovních služeb nepodnikajícím. K tomu lze dodat, že na postavení žalobce se ničeho v průběhu postupné liberalizace poštovního trhu nic nezměnilo. Otevřela se volné konkurenci pouze poslední oblast zásilek dosud doručovaných monopolně, nic se (tak jako dosud) nezměnilo na charakteru zasílatelských smluv žalobcem uzavíraných, rozhodně otevření poštovního trhu konkurenci neznamená zánik zasílatelství, resp. jeho přeměnu na poštovní služby.
- [61] Tyto závěry Městského soudu v Praze ostatně potvrdil i Nejvyšší správní soud, který se ve svém rozsudku ze dne 21. 9. 2017, č.j. 2 As 121/2016-71 velmi podrobně zabýval rozborem poštovní směrnice, její implementací do zákona o poštovních službách, přičemž tento zákon eurokonformně vyložil.
- [62] V bodu V.I. předmětného rozsudku Nejvyšší správní soud poskytl detailní výklad poštovní směrnice, když dal stěžovateli (nyní žalovanému) za pravdu v tom, že „poštovní směrnice rozlišuje mezi všeobecnými poštovními službami a ostatními poštovními službami, jakož i v tom, že korektnost tohoto závěru lze podpořit rozsudkem Soudního dvora ze dne 16. 11. 2016, věc C-2/15, DHL Express (Austria) GmbH.“ Dále Nejvyšší správní soud uvedl, že „z poštovní směrnice lze dále vyvodit, že na trhu s poštovními službami mohou vystupovat tři skupiny poskytovatelů. Jednak jsou to tzv. určení poskytovatelé všeobecných služeb, jejichž prostřednictvím členské státy plní své povinnosti týkající se práva na všeobecnou službu plynoucí zejména z čl. 3 a čl. 5 poštovní směrnice. Dále zde mohou působit poskytovatelé nabízející služby spadající mezi všeobecné, kteří ale současně nejsou tzv. určenými poskytovateli všeobecných služeb, a také poskytovatelé ostatních poštovních služeb, tedy ti, kteří sice provádějí služby zahrnující výběr, třídění, přepravu a dodávání poštovních zásilek, ale přitom jde o služby nevyjmenované v čl. 3 odst. 4 poštovní směrnice. Čl. 9 odst. 2 třetí pododstavec poštovní

směrnice přitom stanoví důležité pravidlo, a to, že „[p]ovinnosti a požadavky uvedené v první odrážce a v článku 3 lze stanovit pouze určeným poskytovatelům všeobecných služeb“. Jen tzv. určeným poskytovatelům všeobecných služeb tedy lze v uděleném oprávnění k poskytování poštovních služeb stanovit zároveň povinnost poskytovat všeobecné služby (tj. výběr třídění, přeprava a dodání poštovních zásilek do 2 kg a poštovních balíků do 10 kg a služby doporučených a cenných zásilek – viz čl. 3 odst. 4 poštovní směrnice) a jen jim lze stanovit povinnosti dle čl. 3 poštovní směrnice, tedy povinnost trvalého poskytování poštovní služby stanovené kvality na nediskriminačním základě ve všech místech na území členského státu za dostupné ceny pro všechny uživatele nejméně pět dnů v týdnu. Výkladu čl. 9 poštovní směrnice se Soudní dvůr věnoval ve vztahu k povinnosti poskytovatelů poštovních služeb přispívat na financování orgánu pověřeného regulací tohoto odvětví ve výše citovaném rozsudku ve věci DHL Express (Austria) GmbH. Ačkoliv ustanovení čl. 9 odst. 2 třetího pododstavce nebylo v dané věci v hledáčku jeho pozornosti, při svých úvahách jej zmínil, přičemž neponechal žádné pochybnosti o tom, že by jeho význam měl být jiný, než jaký plyne z doslovné interpretace (srov. bod 24 rozsudku). Stejný závěr plyne také ze stanoviska generálního advokáta ze dne 16. 3. 2016, který – ač podotkl, že článek 9 poštovní směrnice má nízkou redakční kvalitu a jeho výklad, držíme-li se doslovného znění, vede k nejasnostem – konkrétně u čl. 9 odst. 2 třetího pododstavce žádné takové nejasnosti nespatořoval, když uvedl, že podle tohoto ustanovení „povinnosti všeobecných služeb mohou být zjevně uloženy pouze určeným poskytovatelům všeobecných služeb podle čl. 4 odst. 2 této směrnice“ [viz bod 32 stanoviska generálního advokáta k věci DHL Express (Austria) GmbH]. (...) Členské státy mohou podle čl. 9 poštovní směrnice přijmout právní úpravu, na základě které budou muset ti poskytovatelé, kteří chtějí poskytovat služby spadající do oblasti všeobecných služeb, žádat o oprávnění či individuální licenci k poskytování takových služeb. Nejde-li však o tzv. určené poskytovatele všeobecných poštovních služeb, nelze jim v uděleném oprávnění/licenci stanovit povinnost tyto služby poskytovat. Těmto poskytovatelům, kteří chtějí služby spadající do všeobecných služeb nabízet, nelze uložit ani povinnosti dle čl. 3 poštovní směrnice. Je tedy na nich, zda budou služby nabízet ve všech místech na území daného členského státu, minimálně pět dnů v týdnu a všem uživatelům. Argumentem a maiori ad minus pak lze dovodit, že tyto povinnosti nelze uložit ani poskytovatelům ostatních poštovních služeb. Toto pravidlo je jednoznačně stanoveno nejen v českém znění poštovní směrnice, ale také například slovenském, anglickém, německém, francouzském či polském.“ Nejvyšší správní soud uvedl, že „pokládá tento výklad za zcela souladný s účelem a cíli, jichž mělo být na evropské úrovni dosaženo. Regulace trhu s poštovními službami měla směřovat k tomu, aby byly zajištěny poštovní služby všem uživatelům, tedy aby fyzické a právnické osoby mohly posílat listovní zásilky a drobné balíky do všech částí Evropské unie a aby jim takové služby zároveň byly časově, místně i finančně dostupné, čehož mělo být dosaženo tím, že byla stanovena povinnost členských států zajistit, aby mohli všichni uživatelé využívat práva na všeobecnou službu. Regulace také měla vést k otevření trhu s poštovními službami tak, aby bylo vytvořeno plně konkurenční prostředí a redukováno monopolní postavení národních poštovních operátorů v jednotlivých zemích Evropské unie. Z žádného ustanovení poštovní směrnice (včetně její preambule) neplyne, že by záměrem sledovaným na evropské úrovni bylo omezení podnikatelského rozhodování těch subjektů, které se rozhodnou na trh s poštovními službami vstoupit a konkurovat národním poštovním operátorům, naopak je z ní seznatelné, že by členské státy neměly klást na ty poskytovatele, kteří nejsou tzv. určenými poskytovateli všeobecných služeb, jiné podmínky, než které jsou nezbytné pro splnění povinností členských států podle poštovní směrnice (srov. čl. 9 odst. 2 čtvrtou odrážku čtvrtého pododstavce této směrnice nebo bod 23 preambule ke směrnici 2008/6/ES).“

[63] V bodu V.2. rozsudku se Nejvyšší správní soud zabýval transpozicí poštovní směrnice do zákona o poštovních službách. Uvedl, že je patrné, že „zákonodárce ve vztahu k poštovní službě a poštovní smlouvě užívá tzv. definici kruhem, když stanoví, že poštovní službou je taková služba, která je poskytována na základě poštovní smlouvy, přičemž poštovní smlouvou je jakákoliv smlouva, jejímž předmětem je poskytnutí poštovní služby. Přestože tyto definice příliš objasnění nepřinášejí, neponechává jazykový výklad všech shora citovaných ustanovení ve vzájemné souvislosti prostor pro pochybnosti o tom, že zákon o poštovních službách dopadá pouze na poštovní služby (zahrnující zpravidla poštovní podání, třídění a přepravu poštovní zásilky), které jsou poskytovány na základě poštovní smlouvy, přičemž uzavření takové smlouvy musí být umožněno v zásadě každému, kdo o to projeví zájem. Provozovatel ve smyslu zákona o poštovních službách si nemůže vybírat, komu své služby poskytne a komu nikoli, neboť je povinen uzavřít poštovní smlouvu s kýmkoli, kdo se dostaví do jeho provozovny a v mezích a způsobem upraveným v poštovních podmínkách požádá o poskytnutí poštovní služby (s ohledem na druhou a třetí větu § 1 odst. 2 zákona půjde o žádost o dodání poštovní zásilky nebo poukázání peněžní částky). Ze zákona navíc plyne, že všichni provozovatelé, na něž zákon dopadá, musí mít veřejně přístupné provozovny, kde se uživatelé mohou seznámit s poštovními podmínkami a učinit návrh na uzavření poštovní smlouvy. (...) Poskytovatelům je nepochybně dán určitý prostor pro úpravu smluvního rámce mezi nimi a uživateli služeb [s ohledem na znění § 6 odst. 2 zákona o poštovních službách mohou poskytovatelé například stanovit, jak má být označena nebo zabalena poštovní zásilka; upravit, co nesmí být jejím obsahem (např. výbušné či jinak nebezpečné předměty); či stanovit ceny svých služeb], jehož nerespektování ze strany uživatelů povede k odmítnutí poskytnout požadovanou službu. Zákon o poštovních službách však současně v § 4 odst. 1 zcela jasně stanovuje povinnost poskytovatelů uzavřít poštovní smlouvu s každým, tedy s fyzickou i právnickou osobou bez ohledu na to, zda je podnikatelem. Pokud by provozovatel, na něhož se vztahuje právní úprava dle rozebíraného zákona, do svých obchodních podmínek zanesl, že bude smlouvy uzavírat například pouze s právnickými osobami nebo fyzickými osobami – podnikateli, jednalo by se o obchodní podmínky přičítící se zákonu a dalo by se předpokládat, že stěžovatel takového provozovatele vyzve k nápravě podle § 6 odst. 4 zákona o poštovních službách, eventuálně s ním zahájí řízení o správním deliktu. Správnost shora uvedeného jazykového výkladu podporuje také důvodová zpráva k zákonu č. 221/2012 Sb., jímž s účinností k 1. 1. 2013 došlo k významné novelizaci zákona o poštovních službách (včetně definice poštovní smlouvy). Dle důvodové zprávy je účelem poštovních služeb dodání převzatých věcí předem určeným osobám na předem určených místech. „Shodný obsah však mají veškeré přepravní služby, ať už jsou poskytovány na základě smlouvy o přepravě nákladu, smlouvy o přepravě věcí, smlouvy zasílatelské nebo na základě jakékoliv jiné smlouvy. Důvod, pro který existují přepravní služby také na základě poštovní smlouvy (tj. poštovní služby), je historický. (...) Pokud jde o vymezení poštovních služeb, úmyslem zákonodárce tedy bylo stanovit všem poskytovatelům ve smyslu rozebíraného zákona (bez ohledu na to, zda poskytují základní nebo ostatní poštovní služby) kontraktační povinnost a zakotvit tomu odpovídající právo uživatelů na poštovní služby. Stěžovatelův návrh, aby byl zákon o poštovních službách interpretován tak, že umožňuje provozovatelům upravit si ve svých obchodních podmínkách, s kým poštovní smlouvu uzavřou, je třeba odmítnout, neboť takový výklad by směřoval nejen proti jazykovému vyjádření normy, ale i proti účelu, kterého mělo být právní normou dosaženo. Nejvyšší správní soud proto dospívá k závěru, že zákonem o poštovních službách jsou regulovány pouze takové služby, které A) zpravidla zahrnují poštovní podání, třídění a přepravu poštovní zásilky prostřednictvím poštovní sítě a jsou prováděny za účelem dodání poštovní zásilky příjemci (§ 1 odst. 2 věta druhá předmětného zákona) a které

současně B) musí být poskytnuty na základě poštovní smlouvy každému ve veřejně přístupné provozovně za předem stanovených podmínek (§ 1 odst. 2 věta první ve spojení s § 4 a § 5 téhož zákona). Od druhého ze jmenovaných rysů poštovních služeb tak, jak je chápe český zákon, nelze odhlédnout právě proto, že jazykové vyjádření i sledovaný účel nenechávají prostor pro pochybnosti o tom, že se jedná o rys podstatný a zákonodárcem zamýšlený.“

- [64] V bodu V.3. Nejvyšší správní soud odpověděl prakticky na všechny námitky žalovaného, které obsahuje jeho vyjádření ze dne 23. 10. 2017, když interpretoval a aplikoval vnitrostátní právo (tj. zákon o poštovních službách) eurokonformním způsobem. Uvedl, že „poštovní směrnice umožňuje členským státům, aby k zajištění všeobecných poštovních služeb určili jednoho nebo více poskytovatelů (čl. 4), přičemž jen jim lze podle čl. 9 odst. 2 třetího pododstavce této směrnice udělené oprávnění k poskytování všeobecných služeb podmínit povinností takové služby poskytovat a současně jim stanovit povinnost vyhovět požadavkům dle čl. 3 (tj. včetně požadavku poskytnout služby každému). Ustanovení čl. 9 odst. 2 třetího pododstavce poštovní směrnice nedává členským státům možnost odchýlit se od něj vlastními vnitrostátními úpravami. Vzhledem k tomu, že jedním z obligatorních znaků poštovních služeb ve smyslu zákona o poštovních službách je povinnost uzavřít poštovní smlouvu s každým, a tedy i poskytnout poštovní službu každému (s výjimkou těch, kteří nerespektují poštovní podmínky, v nichž však povinnost kontraktace s každým vyloučit nelze), je třeba vykládat § 1 odst. 2 zákona o poštovních službách ve spojení s jeho § 4 a § 5 tak, že tento zákon dopadá pouze na poštovní služby poskytované tzv. určenými poskytovateli všeobecných poštovních služeb ve smyslu poštovní směrnice. Bude-li zákon o poštovních službách interpretován jako zákon regulující činnost tzv. určených poskytovatelů poštovních služeb v České republice, bude současně možné konstatovat, že Česká republika dostala své povinnosti zajistit, aby uživatelé mohli využívat práva na všeobecnou službu ve smyslu čl. 3 poštovní směrnice, což byl hlavní cíl, kterého mělo být unijní regulací poštovních služeb dosaženo. Licence k poskytování základních služeb dle § 3 zákona o poštovních službách (pod které spadají všeobecné služby ve smyslu poštovní směrnice) byla pro období do 31. 12. 2017 udělena rozhodnutím stěžovatele ze dne 22. 2. 2013, č. j. ČTÚ-562/2013-610/IV.vyř., České poště, s. p. (dále jen „Česká pošta“; rozhodnutí je veřejně dostupné z <http://www.ctu.cz/zakladni-sluzby>), která má tedy povinnost poskytovat je v tomto období na celém území České republiky ve stanovené kvalitě za dostupné ceny každý pracovní den. Na Českou poštu se zároveň vztahují ustanovení § 1 odst. 2, § 4 a § 5 zákona o poštovních službách, a tedy je povinna poskytovat základní služby každému ve veřejně přístupné provozovně za předem stanovených poštovních podmínek. Česká pošta je tzv. určeným poskytovatelem poštovních služeb ve smyslu čl. 4 poštovní směrnice. Zákon o poštovních službách vedle základních služeb dopadá také na další, konkrétně nevymezené poštovní služby. S ohledem na to, že i ty musí být dle § 1 odst. 2, § 4 a § 5 téhož zákona poskytnuty každému, může být jejich poskytovatelem opět jen tzv. určený poskytovatel všeobecných služeb, jímž je pouze Česká pošta, neboť nikomu jinému odpovídající licence (podle § 21 zákona o poštovních službách) udělena nebyla. Za současného stavu tak nelze zákon o poštovních službách uplatňovat vůči jinému subjektu působícímu na trhu s poštovními službami než České poště. To, že zákon o poštovních službách nedopadá na jiné než tzv. určené poskytovatele poštovních služeb, jímž je v současnosti jen jeden subjekt, neznamená, že by trh s poštovními službami nebyl otevřen i pro jiné subjekty, a že by tedy nebylo dosaženo i druhého z neméně podstatných cílů unijní regulace, tj. odstranění dřívějšího monopolního postavení národních poštovních operátorů a otevření trhu konkurenci. Zatímco s účinností do 30. 6. 2000 byl trh s poštovními službami výhradním odvětvím a pouze stát měl právo na něm působit (srov. právní úpravu dle zákona č. 222/1946 Sb., o poště), dnes již státu toto výhradní postavení nepřísluší. Na trh s poštovními službami a specificky pak na trh

s balíkovými službami mohou vstoupit další subjekty a konkurovat České poště. Na tyto subjekty však, nejde-li o určené poskytovatele poštovních služeb, nelze aplikovat zákon o poštovních službách v současném znění, neboť služby jimi poskytované nespádají pod úzce vymezený předmět právní úpravy dle tohoto zákona.“

[65] V bodu V.4. rozsudku Nejvyšší správní soud shrnul, že „žalobkyně totiž poštovní služby ve smyslu zákona o poštovních službách poskytovat nemohla, nebyla-li v rozhodné době tzv. určeným poskytovatelem poštovních služeb. Městský soud tudíž správně rozhodl o zrušení napadeného rozhodnutí. Městský soud shodně s Nejvyšším správním soudem pokládal za podstatné to, jak byl vymezen předmět, tj. právní vztah, na který má zákon o poštovních službách dopadat, a lze s ním souhlasit v tom, že definice poštovní služby není obsažena pouze v § 1 odst. 2 věty druhé tohoto zákona, ale plyne z celého tohoto ustanovení ve spojení s § 4 a § 5 téhož zákona. Nebyla-li tedy žalobkyně povinna poskytovat poštovní služby každému, kdo o to požádal, ve veřejně přístupných provozovnách za předem zveřejněných poštovních podmínek, a ani tak nečinila, nebyly její služby tímto zákonem vůbec regulovány.“

[66] Zároveň se však Nejvyšší správní soud v bodu V.5. rozsudku zabýval případnou aplikací zákona o poštovních službách na žalobce. Uvedl, že „pokud by na služby poskytované žalobkyni dopadal zákon o poštovních službách, plynula by žalobkyni z tohoto zákona řada povinností. Vedle povinnosti mít veřejně přístupné provozovny a způsobem umožňujícím dálkový přístup dostupné obchodní podmínky či povinnosti uzavřít poštovní smlouvu s každým, kdo o to v mezích obchodních podmínek projeví zájem, by žalobkyně musela respektovat další zákonné požadavky dle § 5 až § 16 a dle § 32a a násl. tohoto zákona. Musela by také splňovat podmínky podnikání v poštovním odvětví upravené v § 17 a násl. zákona o poštovních službách. V souvislosti s působením na trhu s poštovními službami pak mohou vyvstávat otázky kolem financování provozních nákladů regulačního orgánu poštovního odvětví, podobně jako tomu bylo v již několikrát zmiňovaném případě DHL Express (Austria) GmbH, řešeném Soudním dvorem. Z rozsudku Soudního dvora plyne, že členské státy mohou uložit všem poskytovatelům poštovních služeb (nikoli jen těm, kteří poskytují služby spadající do oblasti všeobecných poštovních služeb) povinnost přispívat na financování národního regulačního orgánu. Poštovní směrnice umožňuje také tzv. křížové financování poštovních služeb v rámci daného ekonomického sektoru, tedy financování určitých poštovních služeb ve veřejném zájmu příspěvky jiných provozovatelů činností, které z věcných hledisek mají charakter shodný nebo podobný s všeobecnými poštovními službami, prostřednictvím vyrovnávacího fondu [viz čl. 9 odst. 2 druhý pododstavec třetí odrážka poštovní směrnice ve spojení s bodem 27 preambule směrnice 2008/6/ES a bod 25 rozsudku ve věci DHL Express (Austria) GmbH]. Stanovení povinnosti přispívat na financování národního regulačního orgánu či do vyrovnávacího fondu je třeba vnímat jako jednu z možných alternativ, a rozhodně není povinností konkrétního členského státu takové způsoby financování zavádět (k tomu viz např. body 26, 27 a 33 preambule směrnice 2008/6/ES). Na rozdíl od Rakouska, český zákonodárce v zákoně o poštovních službách nevyužil možnosti stanovit poskytovatelům poštovních služeb povinnost přispívat na financování činnosti národního regulačního orgánu (žalovaného) a nezavedl ani tzv. křížové financování držitele poštovní licence (tj. České pošty), nýbrž úhradu tzv. čistých nákladů státem včetně režimu předběžné (zálohové) úhrady těchto nákladů (viz § 34b a násl. zákona o poštovních službách).“

[67] Městský soud v Praze, jak již uvedl výše, neshledal v nyní projednávané věci důvody odchýlit se od výše citované judikatury. V daném případě soud dospěl k závěru, že Nejvyšší správní soud, jakož i Městský soud v Praze, interpretovaly a aplikovaly zákon o

poštovních službách tzv. eurokonformním způsobem, a proto soud neshledal důvod k předložení předběžných otázek Soudnímu dvoru Evropské unie. K argumentům žalovaného uvedeným v doplněních vyjádření (ze dne 23. 10. 2017, jakož i ze dne 15. 12. 2017) soud uvádí, že na prakticky všechny žalovaným předestřené otázky již odpověděl Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku, přičemž se zdejší soud s názory Nejvyššího správního soudu zcela shoduje a neshledal důvod se od nich odchýlit a jakkoliv je rozporovat, jak to činí žalovaný. Nejvyšší správní soud se ve svém rozsudku zabýval i žalovaným citovaným rozsudkem Soudního dvora Evropské unie ze dne 16. 11. 2016 ve věci C-2/15 DHL Express (Austria). Argument žalovaného, že žalobce Geis Parcel, poskytoval a poskytuje služby pouze podnikatelům, zatímco žalobce v nyní projednávané věci poskytuje služby široké veřejnosti, což by měl být dle žalovaného důvod pro neaplikaci uvedeného rozsudku Nejvyššího správního soudu, soud uvádí, že tento argument a tuto skutečnost považuje zdejší soud za irelevantní. V daném případě je dle názoru soudu zcela nerozhodné, zda jsou klienty/zákazníky žalobce pouze podnikatelé či široká veřejnost, jelikož na žalobce nedopadá zákon o poštovních službách a z povahy institutu smlouvy zasílatelské a z principu autonomie smluvní vůle vyplývá, že žalobce může uzavírat smlouvy, s kýmkoliv bude chtít.

[68] Na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp.zn. 2 As 121/2016 reagoval rozsudek téhož soudu se ze dne 13. 12. 2017, č.j. 1 As 207/2017-61, jež předcházející částečně korigoval a zároveň se vyjádřil i některým námitkám žalovaného, které žalovaný předkládal soudu v nyní projednávané věci ve svých četných vyjádřeních. Nejvyšší správní soud v tomto rozsudku zejména uvedl, že „z citovaných ustanovení (pozn. soudu ustanovení § 1 odst. 2 a § 5 odst. 1 zákona o poštovních službách) je zřejmé, že zákonodárce ve vztahu k poštovní službě a poštovní smlouvě zvolil tzv. definici kruhem, neboť stanovil, že poštovní službou je taková služba, která je poskytována na základě poštovní smlouvy, přičemž poštovní smlouvou je jakákoliv smlouva, jejímž předmětem je poskytnutí poštovní služby. Z tohoto vymezení tak nelze dovodit, které služby jsou poštovními a které nikoliv. Nejvyšší správní soud souhlasí s městským soudem a s žalobkyní v tom, že § 1 odst. 2 zákona o poštovních službách obsahuje pouze demonstrativní výčet typických činností, které nepředstavují jednoznačnou a úplnou definici poštovní služby. Podání, třídění, přeprava a dodání zásilky jsou činnosti, které nejsou vyloučeny ani u jiných smluvních typů, jako je zasílatelská smlouva nebo smlouva o přepravě věci. Bez dalšího vymezení proto nelze tyto činnosti jednoznačně podřadit pod poštovní smlouvu a současně tím vyloučit možnost použití jiného právního režimu. Zákon o poštovních službách však další kritéria, pomocí nichž by bylo možné poštovní služby definovat, neobsahuje. Byť bylo podle důvodové zprávy k novele provedené zákonem č. 221/2012 Sb. cílem nové právní úpravy „zpřesnit, které služby budou podléhat režimu zákona o poštovních službách“, v textu zákona zákonodárce tomuto požadavku nedostál. Stěžovatel argumentoval tím, že § 1 odst. 2 zákona o poštovních službách přebírá definici poštovní služby z poštovní směrnice. Ani poštovní směrnice však jednoznačnou definici neposkytuje. Byť směrnice stanoví, že poštovními službami se rozumí „služby zahrnující výběr, třídění, přepravu a dodávání poštovních zásilek“ (čl. 2 odst. 1), nejedná se o definici, která by stanovila, že jakákoliv činnost spočívající v třídění, přepravě a dodávání zásilek je bez dalšího poštovní službou. Směrnice pouze orientačně vymezuje svůj předmět pomocí typických znaků poštovních služeb.“

[69] Nejvyšší správní soud dále dospěl k závěru, že „stěžovateli proto nelze přisvědčit, že by jakákoliv činnost, která v sobě zahrnuje podání, třídění, přepravu a dodávání zásilek, představovala bez dalšího poštovní službu. Navíc, pokud je možné za poštovní službu za určitých okolností považovat i službu, která nezahrnuje současně podání, třídění, přepravu a

dodávání poštovních zásilek, ale jen některou z těchto činností (s výjimkou samotné dopravy), resp. některou z kombinací uvedených čtyř činností, tím spíše nemůže být rozlišení poštovní služby oproti jiným službám poskytovaným v jiném právním režimu provedeno pouze pomocí kritéria věcné charakteristiky. Takové kritérium by bylo zjevně nedostatečné. Na těchto závěrech nic nezměnila ani třetí poštovní směrnice, jejímž cílem bylo úplné dotvoření vnitřního trhu poštovních služeb Unie, zabezpečení společné úrovně všeobecných služeb pro všechny uživatele a stanovení harmonizovaných zásad regulace poštovních služeb (bod 56 odůvodnění směrnice). Z přípravných dokumentů plyne, že si byl unijní normotvůrce vědom značné rozmanitosti právní úpravy v jednotlivých členských státech [viz důvodovou zprávu k směrnici 2008/6/ES, KOM(2006) 594 v konečném znění]. Jeho záměrem proto bylo především zaručení trvalého poskytování všeobecných služeb, jakožto služeb obecného hospodářského zájmu, pro které stanovil podrobná pravidla. Ve vztahu k ostatním poštovním službám ponechal členským státům podstatnou míru volnosti a stanovil pouze dílčí požadavky zejména ve vztahu k ochraně spotřebitelů (srov. např. bod 42 odůvodnění třetí směrnice: „V souladu s platnými předpisy upravujícími jiné oblasti služeb a s cílem posílit ochranu spotřebitelů je vhodné rozšířit uplatňování minimálních zásad týkajících se postupů pro projednávání reklamací i na jiné subjekty než poskytovatele všeobecných služeb.“). Definici, která by umožnila odlišit poštovní služby od jiných služeb spočívajících ve věcně shodných či obdobných činnostech, však směrnice neposkytuje.“

[70] Nejvyšší správní soud se rovněž zabýval aplikací rozsudků Soudního dvora ve věcech DHL Express (Austria) a DHL International NV, na projednávanou věc, a dospěl k závěru, že „jsou pro nyní posuzovanou věc relevantní pouze potud, že potvrzují dopad poštovní směrnice i na jiné poštovní služby než všeobecné poštovní služby. Kritéria, na základě nichž by bylo možné jednoznačně určit, kdy určitá služba spadá pod pojem „poštovní služba“ (a zároveň není všeobecnou poštovní službou) a kdy se jedná o službu spadající mimo věcný rozsah poštovní směrnice, však tyto rozsudky neposkytují.“

[71] Nejvyšší správní soud se také vyjádřil ke stanovisku generálního advokáta ze dne 28. 11. 2017 ve spojených věcech Confetra a další. Uvedl, že „jakkoliž se generální advokát kloní k závěru, že poštovní směrnice „nebrání vnitrostátní právní úpravě v odvětví poštovních služeb, která do své působnosti zahrnuje dopravní služby, spediční služby a expresní doručovací služby, pokud zahrnují činnosti spočívající ve výběru, třídění, přepravě a dodávání poštovních zásilek, a vylučuje z této působnosti služby spočívající v „samotné dopravě“, má jeho stanovisko pouze doporučující povahu a nelze předjímat, zda se s ním Soudní dvůr ztotožní. Ostatně sám generální advokát připouští určitou míru nejistoty ohledně výkladu dané otázky, když konstatuje, že přípravné práce ke směrnici 2008/6/ES neobsahují v tomto ohledu žádné další vodítko (odst. 42 stanoviska). Především však, i pokud by se Soudní dvůr s názorem generálního advokáta ztotožnil, neodpovídal by tento závěr sám o sobě na otázku, zda vnitrostátní zákonodárce vymezil dostatečně určité skutkovou podstatu správního deliktu (přestupku) spočívajícího v podnikání v oblasti poštovních služeb bez příslušného oprávnění. S ohledem na skutečnost, že poštovní směrnice nestanoví skutkové podstaty správních deliktů, je otázka vymezení deliktního jednání věcí vnitrostátního práva. Z tohoto důvodu Nejvyššímu správnímu soudu i přes postavení soudu posledního stupně nevznikla povinnost předložit předběžnou otázku Soudnímu dvoru podle čl. 267 Smlouvy o fungování Evropské unie, protože nevznikly pochybnosti týkající se výkladu unijního práva.“

[72] Dále Nejvyšší správní soud uvedl, že „novelu zákona o poštovních službách provedenou zákonem č. 221/2012 Sb. nelze vykládat způsobem, který by byl v rozporu s cílem a účelem

poštovní směrnice, jímž bylo otevření a liberalizace trhu s poštovními službami. Zákonodárce sice „přesunul“ touto novelou poštovní služby ze živnostenského zákona do zákona o poštovních službách, ponechal však jako živnost volnou záslužností. Tyto činnosti mohou být fakticky totožné (z hlediska činností, v nichž spočívají), mohou však existovat i vedle sebe (k této otázce viz též dále odst. [62]). Takový závěr neodporuje rozumnému uspořádání trhu, neboť poštovní služba představuje službu s určitou garancí – např. zvláštní úpravy možností reklamace, řešení sporů prostřednictvím stěžovatele apod. Pro rozlišení, kdy ovšem určitý subjekt poskytuje poštovní službu (a je tedy pod dohledem stěžovatele) a kdy službu záslužnostskou (a je pod dohledem živnostenského úřadu), neposkytuje právní řád jednoznačnou a předvídatelnou odpověď. Nejvyšší správní soud nesdílí přesvědčení stěžovatele, že cílem předmětných novelizací zákona o poštovních službách bylo podrobení všech činností naplňujících (byť i jen některé) materiální znaky poštovní služby podle novelizovaných ustanovení tohoto zákona jeho režimu a tím i dozorové pravomoci stěžovatele. Takový výrazný zásah do existujícího trhu s těmito službami a právnímu státu imanentní požadavek předvídatelnosti práva by si totiž v takovém případě vyžádal zásadní doprovodná opatření, ať již legislativních (delší legisvakační období, úprava přechodného období, komplementární věcné vymezení nikoliv poštovních činností atd.), tak i nelegislativních (přínejmenším podrobnou a včasnou informovanost provozovatelů činností, jichž se měla změna právní úpravy přímo dotýkat). Přínejmenším v případě legislativních opatření je zřejmé, že se nic takového nestalo.“

[73] Ke kontraktační povinnosti pak Nejvyšší správní soud uvedl, že „nepovažuje za dostatečné kritérium pro odlišení poštovních služeb od služeb jiných ani kontraktační povinnost stanovenou v § 4 zákona o poštovních službách, podle kterého „(1) Provozovatel je povinen zpřístupnit v každé své provozovně a rovněž způsobem umožňujícím dálkový přístup poštovní podmínky. Tímto zpřístupněním nabízí každému uzavření poštovní smlouvy. (2) Provozovatel je povinen uzavřít poštovní smlouvu s každým, kdo její uzavření v mezích poštovních podmínek a způsobem v nich stanoveným požaduje.“ Předně je třeba uvést, že poštovní směrnice kontraktační povinnost provozovatele poštovních služeb ve výše uvedeném smyslu nestanoví. S ohledem na skutečnost, že instituty zavedené unijním právem by měly být vykládány ve všech členských státech jednotně, nelze z požadavku stanoveného vnitrostátním zákonodárcem pro provozovatele poštovních služeb nad rámec poštovní směrnice (byť v mezích jí dovolených, viz dále odst. [55]) činit kritérium pro odlišení poštovních služeb od služeb jiných. Jinými slovy, poštovní služby v jiných členských státech mohou existovat, aniž by povinnost odpovídající § 4 zákona o poštovních službách zahrnovaly.“

[74] K ustanovení § 4 zákona o poštovních službách pak Nejvyšší správní soud dovodil, že „není v rozporu s poštovní směrnicí, zejm. čl. 9 odst. 2 pododst. 3 poštovní směrnice, podle kterého povinnosti a požadavky uvedené v první odrážce daného článku (tj. „Udělení oprávnění může být podmíněno povinnostmi všeobecných služeb.“) a v článku 3 (viz výše odst. [50]) lze stanovit pouze určeným poskytovatelům všeobecných služeb. A contrario, lze dovodit, že na poskytovatele jakýchkoliv poštovních služeb, tj. nejen všeobecných, lze vztáhnout čl. 9 odst. 2 pododst. 2 druhou odrážku, podle které „[u]dělení oprávnění může, pokud je to nezbytné a opodstatněné, uložit požadavky na kvalitu, dostupnost a výkon odpovídajících služeb“. Právě o posledně citované ustanovení poštovní směrnice lze opřít oprávnění členského státu zavést kontraktační povinnost ve smyslu § 4 zákona o poštovních službách (k této otázce viz též dále odst. [62]). Jak již však soud uvedl, kontraktační povinnost ve smyslu § 4 odst. 2 zákona o poštovních službách nelze považovat za kritérium, které by bylo způsobilé odlišit poštovní služby od služeb jiných. Kromě výše zmíněné skutečnosti, že se jedná o čistě vnitrostátní požadavek na poštovní služby, je kontraktační povinnost až sekundárním důsledkem poskytování poštovní

služby, nikoliv primárním kritériem, které by umožňovalo odlišit poštovní služby od jiných věcně shodných služeb. Zákon ukládá kontraktační povinnost tomu, kdo je provozovatelem poštovních služeb, tzn. že provozovatel poštovních služeb je povinen dodržet požadavky stanovené v § 4 zákona o poštovních službách. Pokud je nedodrží (i třeba proto, že se mylně domnívá, že takovou povinností není vázán), porušuje své zákonem stanovené povinnosti, ale neznamena to, že není provozovatelem poštovních služeb. Jinými slovy, § 4 zákona o poštovních službách stanoví povinnost, která je charakteristická pro poštovní služby, ale není vodítkem pro rozlišení, kdo je provozovatelem poštovních služeb a kdo nikoliv. Ustanovení § 4 zákona o poštovních službách proto nijak nepřispívá k určitosti skutkové podstaty, podle níž byl žalobce poškozen. S ohledem na výše uvedené je třeba učinit dílčí závěr, že kritérium věcné charakteristiky činností (spočívajících v podání, třídění, přepravě a dodávání poštovních zásilek), o které stěžovatel opřel své rozhodnutí, k definici poštovní služby postačovat nemůže. Tím spíše nemohou postačovat ani stěžovatelem tvrzené dílčí věcné charakteristiky služeb poskytovaných žalobkyní (viz výše odst. [28]), neboť klíčovou otázkou je určitost právní úpravy. Zákon o poštovních službách ani unijní úprava však jiné kritérium, které by umožňovalo poštovní služby jednoznačně definovat, neobsahuje. Ostatně i sám stěžovatel připustil, že s ohledem na danou právní úpravu není v jeho silách jednoznačně definovat prvek (prvky), které poštovní smlouvu jednoznačně odlišují od jiných smluvních typů.“

[75] Judikatura zdejšího soudu se v mezidobí vypořádal již i s odkazovaným rozsudkem Soudního dvora EU ve spojených věcech Confetra a další (srov. rozsudky Městského soudu v Praze ze dne 30. 1. 2019, č.j. 10A 210/2015-132, a ze dne 6. 2. 2019, č.j. 10A 10/2014-102). Městský soud si je vědom závěrů Soudního dvora EU, který v rozsudku Confetra uvedl, že „článek 2 body 1, 1a a 6 směrnice Evropského parlamentu a Rady 97/67/ES ze dne 15. prosince 1997 o společných pravidlech pro rozvoj vnitřního trhu poštovních služeb Společenství a zvyšování kvality služby, ve znění směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/6/ES ze dne 20. února 2008, musí být vykládány v tom smyslu, že nebrání takové vnitrostátní právní úpravě, jako je právní úprava dotčená ve věci v původním řízení, podle které podniky silniční dopravy, nákladní dopravy nebo služby expresních zásilek, které poskytují služby spočívající ve výběru, třídění, přepravě a dodávání poštovních zásilek, s výjimkou případů, kdy je jejich činnost omezena na přepravu poštovních zásilek, představují poskytovatele poštovních služeb ve smyslu čl. 2 bod 1a této směrnice.“

[76] Soudní dvůr EU v uvedeném rozsudku podle názoru městského soudu vyložil pouze to, že příslušná ustanovení poštovní směrnice přirozeně nebrání vnitrostátní úpravě (ve věci šlo o italskou právní úpravu), která zahrnuje mezi poskytovatele poštovních služeb i podniky silniční dopravy, nákladní dopravy nebo služeb expresních zásilek, které poskytují služby spočívající ve výběru, třídění, přepravě a dodávání poštovních zásilek. Z rozsudku Confetra už ale nelze logicky dovodit opačnou implikaci, že by poštovní směrnice vyžadovala, aby tyto podniky byly vnitrostátním právem zařazeny mezi poskytovatele poštovních služeb, příp. jaká je definice poštovních služeb podle poštovní směrnice. Rozsudek Confetra by tedy mohl být pro tento posuzovaný případ relevantní ve smyslu vodítka pro interpretaci definice poštovní služby v zákoně o poštovních službách, kdyby definice poštovní služby v zákoně o poštovních službách neobsahovala vazbu na poštovní smlouvu, která naopak dle poštovní směrnice není podmínkou pro kategorizaci poskytovaných služeb jako služeb poštovních.

[77] Žalovaný rovněž předložil stanovisko Evropské komise, ze kterého vyplývá, že k naplnění definice poštovních služeb ve smyslu čl. 2 bodu 1 poštovní směrnice není podmínkou, aby

se subjekt zabýval současně všemi činnostmi uvedenými v předmětném ustanovení. Stejný závěr má vyplývat z i bodu 17 odůvodnění nařízení Evropského parlamentu a Rady č. 2018/644 o službách přeshraničního dodávání balíků. Ani tyto podklady však k výkladu pojmu poštovní služba či s tím úzce související problematikou definice poštovní smlouvy v ustanovení § 5 odst. 1 zákona o poštovních službách nevnašejí jasno.

- [78] Městský soud je však toho názoru, že k posouzení povahy předmětné smlouvy sjednávané k poskytování služeb mezi žalobcem a jeho klienty zákona o poštovních službách i výše citovaná dosavadní vnitrostátní judikatura obsahují dostatek nezbytných vodítek. Ze stejného důvodu proto městský soud neshledal důvod předkládat Soudnímu dvoru EU předběžnou otázku týkající se interpretace definice poštovních služeb v poštovní směrnici a v zákoně o poštovních službách, neboť je toho názoru, že lze v intencích národní právní úpravy tuto otázku dostatečně posoudit.
- [79] Jak již vyslovil městský soud v rozsudku ze dne 29. 3. 2016, č. j. 11A 197/2013 – 96 a ve shodě s tím i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 21. 9. 2017, č. j. 2 As 121/2016 - 71, klíčovým momentem pro uzavírání poštovní smlouvy je to, zda provozovatel hodlá vystupovat jako osoba nabízející uzavření poštovní smlouvy a tedy jako poskytovatel poštovní služby. Provozovatel, jako osoba, která se rozhodla poskytovat poštovní služby, je poté povinen zpřístupnit poštovní podmínky v každé své provozovně a rovněž způsobem umožňujícím dálkový přístup. Tímto zpřístupněním poštovních podmínek nabízí každému uzavření poštovní smlouvy, a je pak také povinen s touto osobou, tj. s každým, poštovní smlouvu uzavřít. Provozovatel se poštovní smlouvou zavazuje dodat sjednaným způsobem zásilku adresátovi, odesílatel je povinen za to provozovateli uhradit dohodnutou cenu. Zpřístupněním provozovny každému deklaruje provozovatel vůli uzavřít právě poštovní smlouvu, tedy poskytnout poštovní službu komukoliv, kdo o její poskytnutí požádá. Nezbytným k uzavření poštovní smlouvy je tedy projev vůle poskytovatele poskytnout služby každému (bez ohledu na jeho právní subjektivitu, právní formu či způsobilost) formou předpokládanou zákonem (zveřejněním poštovních podmínek v každém přístupné provozovně, pracovníky přijímajícími zásilky či zařízením, v němž jsou zásilky přijímány bez přímé součinnosti poskytovatele) a přijetí této nabídky kýmkoliv z neurčitého a nijak nespecifikovaného počtu osob (vůči nim jsou účinné poštovní podmínky), kdo se do provozovny (či k jinému zařízení) dostaví a podáním zásilky vyjádří vůli poštovní smlouvu uzavřít a splnit závazek za poskytnutí poštovní služby zaplatit dohodnutou cenu. Bez výše uvedeného projevu vůle poskytovatele nelze vůbec hovořit o nabídce k uzavření poštovní smlouvy (pojmenovaný smluvní typ), tedy ani o její věcné náplni spočívající zpravidla (nikoliv výlučně) v podání, třídění a přepravě poštovní zásilky prostřednictvím poštovní sítě za účelem dodání zásilky příjemci.
- [80] Závěrem se pak soud vyjádří k vyjádření žalovaného ze dne 17. 10. 2019, ve kterém tento odkazoval na usnesení zvláštního senátu ze dne 8. 10. 2019, č.j. Konf 14/2019-14, kde zvláštní senát mimo jiné s odkazem na odbornou literaturu uvedl, že „*je-li předmětem smlouvy poskytnutí poštovní služby, jedna se vždy o poštovní smlouvu, jak plyne z § 5 odst. 1 zákona o poštovních službách. Volit právní režim poskytování poštovních služeb tedy není možné (srov. Buzek, L. Zákon o poštovních službách. Komentář. Praha: Wolters Kluwer, 2018, k § 1 odst. 2).*“ Městský soud předně uvádí, že zvláštní senát v této věci rozhodoval o tom, který orgán je příslušný vydat rozhodnutí ve sporu o náhradu škody vzniklé při poskytování poštovní služby na základě poštovní smlouvy, zda soudy či Český telekomunikační úřad. V daném případě je třeba konstatovat, že rozhodnutí zvláštního

senátu je sice pozdější, ovšem na závěry vyjádřené ve výše citovaných rozsudcích Nejvyššího správního soudu (sp.zn. 2 As 121/2016 a sp.zn. 1 As 207/2017), jakož ani na relevantní judikaturu Soudního dvora EU toto usnesení nijak nereagovalo, a předmětnou otázkou se zabývalo velmi stručně. Nijak např. nereagovalo na vztah poštovní smlouvy a smlouvy zasílatelské, neboť v nyní projednávané věci žalobce po celou dobu správního i soudního řízení deklaroval a dokládal, že se svými zákazníky uzavírá smlouvu zasílatelskou, nikoli poštovní, byť samozřejmě některé aspekty se mohou vzájemně překrývat, ovšem mezi poštovními službami a službami zasílatelskými jsou rozdíly, jak bylo uvedeno již výše v tomto rozsudku. Soud proto dospěl k závěru, že pouhá tato jedna citace nemůže nic změnit na závěrech nastíněných Nejvyšším správním soudem ve zde odkazovaných rozsudcích, neboť tyto se otázkou rozhodnou pro posouzení nyní projednávané věci zabývaly velmi podrobně a dostatečně odpověděly na všechny podstatné okolnosti případu, a proto soud setrval na svém právním názoru.

[81] Soud tedy z výše uvedených důvodů shledal žalobu důvodnou a žalobou napadené rozhodnutí podle ustanovení § 78 odst. 1 jako nezákonné zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Právním názorem, který soud vyslovil soud ve zrušujícím rozsudku, je v dalším řízení správní orgán vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

[82] Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce, který měl ve věci úspěch, má právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti žalovanému, který ve věci úspěch neměl. Náhrada nákladů řízení představuje žalobcem zaplacený soudní poplatek ve výši 3.000 Kč a dále odměna právní zástupkyně žalobce a její hotové výdaje. Mimosmluvní odměna náleží za 3 úkony právní služby (převzetí zastoupení, podání žaloby, vyjádření ke kasační stížnosti) po 3.100 Kč podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. a), d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, v platném znění. Mimosmluvní odměna tak celkově činí 9.300 Kč. Dále žalobci přísluší náhrada hotových výdajů jeho právní zástupkyně ve výši 900 Kč za 3 úkony právní služby po 300 Kč podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu. Protože právní zástupkyně žalobce je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se odměna o částku odpovídající dani, kterou je tato povinna z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (§ 57 odst. 2 s.ř.s.), ve výši 21 %. Celková výše nákladů řízení žalobce tedy činí 15.342 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v

jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 28. listopadu 2019

JUDr. Ladislav Hejtmánek v. r.

předseda senátu